

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/831/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213320
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6412213320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6C/161/2012-93 zo dňa 28. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť sumu 125 € ako majetkovú škodu a sumu 495 € ako nemajetkovú ujmu, všetko titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania nemal preukázané tvrdenia navrhovateľa, žeby postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v exekučnom konaní sp. zn. 5Er/1229/2009 v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola okresnému súdu-exekučnému súdu doručená dňa 28.12.2009. Napriek tomu, že v tom čase účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti, z exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd vzhľadom na povahu veci konal bez zbytočných prietahov. Okresný súd Žiar nad Hronom rozhodol o poverení súdneho exekútora dňa 16.06.2010, avšak v dôsledku nedostatočnej súčinnosti samotného navrhovateľa, resp. právneho zástupcu, ktorý prevzal dňa 03.03.2010 výzvu súdu, na ktorú nijako nezareagoval, hoci mal povinnosť zaslať súdu úverovú zmluvu potrebnú pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Uvedené zdržanie bolo teda spôsobené aj nesúčinnosťou samotného navrhovateľa. Predovšetkým však okresný súd zdôraznil skutočnosť, že v prípade žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, nebolo možné z objektívneho hľadiska rozhodnúť v lehote 15 dní. Uvedenému nasvedčuje aj následný prístup zákonodarcu k ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ohľadne ktorého najskôr zákonom č. 144/2010 Z.z. účinným od 01.06.2010 a neskôr zákonom č.

102/2011 Z.z. účinným od 01.06.2011 došlo k úplnému vypusteniu lehoty 15 dní čo sa týka rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora v prípade rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal i na dôvodovú správu k čl. III bodu 2 zákona č. 144/2010 Z.z..

Naviac, okresný súd konštatoval, že nemal preukázaný nielen nesprávny úradný postup, ale nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti odporcu za navrhovateľom tvrdené ujmy. Navrhovateľ v tomto smere napriek riadnemu poučeniu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielenže nepredložil ale ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o poverení súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch v zmysle § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte len „zákon č. 514/2003 Z. z.). Zdôraznil, že za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (a ničím neobjektivizované) paušálne náklady na správu pohľadávky. Navrhovateľ naviac nepreukázal a ani nijako bližšie nevysvetlil aké paušálne náklady vynaložil na správu pohľadávky voči povinnému súvisiac s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy navrhovateľ tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnej v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu a nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo v dôsledku postupu exekučného súdu.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľ z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.), súčasne v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal i to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doposiaľ neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne namietal, že okresný súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd nemohol podľa neho postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p., a ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Dôvodom pre prerušenie konania, ako aj skutočnosť, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené bola najmä okolnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho managmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad, pričom ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. V dôsledku jeho neprítomnosti na pojednávaní, napriek tomu, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa teda nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Naviac, navrhovateľ ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal

dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

K majetkovej škode navrhovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Zdôraznil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhodnotenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Má za to, že predložil dôkaz o vzniku škody, ktorá mu vznikla, a to znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Okresný súd však nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme v odvolaní navrhovateľ uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote napriek tomu, že o návrhu oprávneného nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup exekučného súdu, okresný súd nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlniteľný dôvod.

K návrhu na prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že okresný súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k.

15NcC/83/2012-10 zo dňa 08. 10. 2012, že v tom čase zákonná sudkyňa Mgr. Milena Fegyessová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Opatrením predsedu súdu - Okresného súdu Žiar nad Hronom pod Spr. A/283/15 zo dňa 07. 04. 2015 bola vec vedená na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 6C/161/2012 pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená Mgr. Martinovi Štubiakovi, a to dňom 28. 09. 2012. Od vydania rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15NcC/83/2012-10 zo dňa 08. 10. 2012, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. a navrhovateľ tento dôvod v odvolaní uplatnil. Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15NcC/83/2012-10 zo dňa 08. 10. 2012 nebola pôvodná zákonná sudkyňa Mgr. Milena Fegyessová vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 6C/161/2012, pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. Následne bola opatrením predsedu Okresného súdu Žiar nad Hronom vec pridelená zákonnému sudcovi Mgr. Martinovi Štubniakovi, ktorý v čase, kedy exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodoval, nevykonával funkciu sudcu na Okresnom súde Žiar nad Hronom, a teda nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15NcC/83/2012, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ako sú už posúdené vyššie, navrhovateľ v odvolaní neuvádza. V predmetnej veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej navrhovateľom zo strany okresného súdu nedošlo.

Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojim postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Podľa § 101 ods. 1, 2 O. s. p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 28. 04. 2015 bez účasti navrhovateľa, považoval navrhovateľ za rozporný s vyššie uvedeným § 101 ods. 2 O. s. p. majúci za následok odňatie možnosti konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Takým procesným právom účastníka občianskeho súdneho konania je aj právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (čl. 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol rozhodnúť v neprítomnosti účastníka. Súd je ale vždy povinný takúto možnosť účastníkovi poskytnúť. Dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada z tohto dôvodu o jeho odročenie, musí byť závažný z hľadísk objektívnych a subjektívnych. Súd pri žiadosti o odročenie pojednávania zisťuje, či účastníkom tvrdený dôvod, pre ktorý sa nemôže zúčastniť pojednávania je dôležitý, neumožňujúci mu zúčastniť sa pojednávania a či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená. Navrhovateľ však Okresnému súdu Žiar nad Hronom doručil návrh na zrušenie nariadeného pojednávania len z dôvodu, že nesúhlasil s rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, či sú sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Netvrdil žiadny dôležitý dôvod, ktorý by mu bránil zúčastniť sa pojednávania nariadeného na 28. 04. 2015, na ktoré mu bolo doručené predvolanie dňa 13. 04. 2015 (viď doručka na č. I. 64 spisu). Navrhovateľom tvrdený dôvod, pre ktorý by nemal okresný súd pojednávať, správne prvostupňový súd vyhodnotil ako nebrániaci pojednávaniu veci vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti proti sudcom Okresného súdu Žiar nad Hronom už v tom čase nadriadený súd právoplatne rozhodol.

Vzhľadom na tieto zistenia odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu, ktorý prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti navrhovateľa, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. a nie je možné ho hodnotiť ako nesprávny, t. j. taký, ktorým by sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p..

Účasť na pojednávaní je právo, ktoré v prejednáwanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie, najmä sa nedôvodne nezúčastnil pojednávania dňa 28. 04. 2015, ak bolo predvolanie tak navrhovateľovi ako aj jeho právneho zástupcovi doručené dňa 13. 04. 2015, teda s dostatočným predstihom. Navrhovateľ, ako i jeho právny zástupca mal dostatočný čas na prípravu pojednávania a zároveň možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane podaní odporcu.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými

skutočnosťami, ak okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Navrhovateľovi teda nebolo žiadnym postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa verejného pojednávania, prípadne sa oboznámiť s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami odporcu a podobne (viď aj ust. § 44 ods. 1 O. s. p.).

Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5Er/1229/2010, ktorý ako jediný dôkaz výslovne žiadal aj navrhovateľ, a ktorý spis bol i v rámci exekučného konania k dispozícii navrhovateľovi ako oprávnenému. Navrhovateľ práve vychádzajúc z obsahu tohto exekučného spisu vychádzal aj pri podaní návrhu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že v prípade, ak by navrhovateľ využil svoje vyššie uvedené práva, mal by možnosť oboznámiť sa s vyššie uvedeným exekučným spisom, ako aj s písomným podaním odporcu, adekvátne naň včas reagovať pred rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd neporušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

Ak navyiac navrhovateľ v odvolaní poukazuje na to, že nebol oboznámený s vyjadrením odporcu, čím došlo k porušeniu § 114 ods. 2 O. s. p., pokiaľ práve v tomto vyjadrení k návrhu odporcu vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemal možnosť navrhovateľ reagovať, odvolací súd poznamenáva, že uvedené skutkové tvrdenia sa nezakladajú na pravde, nakoľko k zamietnutiu návrhu navrhovateľa nedošlo v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania, naopak, okresný súd nepovažoval uplatňovaný nárok navrhovateľa za premlčaný a k jeho zamietnutiu došlo pre jeho zrejmu nedôvodnosť. Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu, odvolací súd poznamenáva, že uvedené vyjadrenie odporcu, ktoré bolo obsahovo zhodné s jeho vyjadrením v nespočetnom počte prebiehajúcich konaní, bolo navrhovateľovi doručené a s argumentáciou odporcu v čase rozhodovania ako i v čase, kedy bolo navrhovateľovi doručené predvolanie na verejné pojednávanie, bol nepochybne oboznámený. Argumentácia odporcu vo všetkých prebiehajúcich ako aj už ukončených konaniach vo veci navrhovateľa proti odporcovi na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sa nemenilo, preto ani z tohto dôvodu nie je možné vyhodnotiť, že bol akýmkoľvek spôsobom porušený princíp kontradiktórnosti konania. Nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Vyjadrenie odporcu bolo navyiac navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu doručené dňa 13. 04. 2015 spolu s predvolaním na pojednávanie nariadené na 28. 04. 2015.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Neobstojí ani ďalšia námietka navrhovateľa, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom, ak tento pred vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Navrhovateľ síce v odvolaní tvrdil, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podal odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo

právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, avšak pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 23. 01. 2015. O tomto návrhu okresný súd rozhodol predtým, než posúdil nárok navrhovateľa vo veci samej tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol na pojednávaní dňa 28. 04. 2015 s odôvodnením, že otázka (ne)vylúčenia zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nie je svojím charakterom takou predbežnou otázkou, ako to majú na mysli ust. § 109 ods. 1 písm. b) a ani ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., teda otázkou, od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. Okrem toho, tie isté dôvody, ktoré by mali zakladať vylúčenie sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom z rozhodovania prejednávanej veci, navrhovateľ predostrel už v návrhu, pričom predpísaným postupom podľa 14 a nasl. O. s. p., bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným súdom, a to uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08. 10. 2012 č. k. 15NcC/83/2012-10 s tým, že námietku zaujatosti aktuálne vec prejednávaneho sudcu, navrhovateľ nepodal. Čo sa týka návrhu na prerušenie konania vo vzťahu k zodpovedaniu prejudiciálnych otázok Súdny dvorom Európskej únie, uviedol, že v tomto konaní žalobca vyvodzuje uplatnené nároky z tvrdenia, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Okresnému súdu preto nebolo zrejmé a nevysvetlil to ani navrhovateľ, aký súvis s prejudiciálnymi otázkami aktuálnymi v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 má posúdenie toho, či poverenie súdneho exekútora bolo alebo nebolo vydané v určenej lehote, lebo táto fundamentálna okolnosť sa ani okrajovo nedotýka potreby aplikácie komunitárneho práva. Aj v tomto rozsahu okresný súd dôvodne poukázal na ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. konštatujúc, že neprebíha žiadne konanie riešiace predbežnú otázku majúcu význam pre rozhodnutie vo veci, pre ktorú by bolo namieste obligatórne, či fakultatívne prerušiť toto konanie.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 102/2012 zo dňa 11. 03. 2013 v obdobnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov ako v prejednanom prípade, podľa ktorého „sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne, a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania“. Najvyšší súd SR už v iných veciach vyslovil záver, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc 14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Vzhľadom na tieto skutočnosti dospel okresný súd k správne záveru, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b), ako aj § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. nie je dôvodný, keď ani subjektívny pocit navrhovateľa a ani podanie sťažnosti na Ústavný súd SR, takýmto dôvodom na prerušenie konania nie sú, najmä, keď o namietanej zaujatosti sudcu už bolo aj právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Rozhodnutiu vo veci samej nebránilo, že uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania nenadobudlo ešte právoplatnosť.

Ak navyiac v návrhu na prerušenie konania navrhovateľ poukazoval na konanie vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 k uvedenému odvolací súd poznamenáva, že v tomto konaní sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v prejednávaní veci, a to vo veci samej. Uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 7C/6/2010-269 zo dňa 07. 10. 2013, ktorým podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach bolo podľa zistení Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove dňa 22. 12. 2014. Okresný súd Prešov uznesením č. k. 7C/6/2010-316 zo dňa 12. 03. 2015 opätovne prerušil konanie a predložil vec Súdnemu dvoru Európskej únie na zodpovedanie prejudiciálnych otázok v znení :

1. či ide o závažné porušenie práva Európskej únie, ak sa vymôže v exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku plnenie z neprijateľnej podmienky v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie?
2. môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci, môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

3. v prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

4. ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovednosť členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

5. má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 začalo na návrh fyzickej osoby proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR a spoločnosti POHOTOVOST' s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ide teda o skutkovo a právne odlišnú vec, než je vec vedená pod sp. zn. 9C/59/2012 začatá na návrh navrhovateľa. Názor okresného súdu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa neriešia žiadne otázky, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, je teda v celom rozsahu vecne správny.

Aj odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu, a to jeho v poradí prvého výroku v napadnutom rozhodnutí, ktorým bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietnutý, a keďže nezistil žiadne procesnoprávne ani hmotnoprávne pochybenie okresného súdu, napadnutý rozsudok aj v tomto výroku podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny. Rozhodnutie okresného súdu o návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu vo veci samej na jednom pojednávaní, bolo aj v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. Navyiac, odvolací súd poznamenáva, že Ústavný súd SR o skutkovo a právne totožnej sťažnosti už rozhodol dňa 06. 02. 2013 uznesením sp. zn. I. ÚS 89/2013, dňa 13. 02. 2013 uznesením sp. zn. I. ÚS 92/2013 tak, že ich odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Keďže odvolací súd má za to, že navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Právny záver okresného súdu, že v danom prípade nedošlo zo strany exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu, považuje odvolací súd za vecne správny.

Navrhovateľ v návrhu na začatie konania za nesprávny úradný postup okresného súdu označil nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. V prejednávanej veci bolo zistené, že k vydaniu rozhodnutia, resp. k vydaniu poverenia exekútora na vykonanie exekúcie došlo po 5 mesiacoch od podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola Okresnému súde Žiar nad Hronom doručená dňa 28. 12. 2009. K vydaniu rozhodnutia, ktorým exekučný súd vydal poverenie došlo dňa 16. 06. 2010. I odvolací súd poukazuje na to, že síce v tom čase účinné ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určovalo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti, z exekučného súdu jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na povahu veci konal okresný súd bez zbytočných prieťahov. K vydaniu poverenia došlo dňa 16. 06. 2010 najmä z dôvodu nedostatočnej súčinnosti samotného navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu prevzatú dňa 03. 03. 2010 nijako nezareagoval, hoci mal povinnosť zaslať súdu úverovú zmluvu potrebnú pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Navyiac okresný súd dôvodne poukázal na to, že exekučným titulom v prejednávanom prípade bol rozhodcovský rozsudok, preto nebolo možné z objektívneho hľadiska rozhodnúť exekučným súdom v lehote 15 dní. Uvedenému nasvedčuje i následná právna

úprava zmenená zákonom č. 144/2010 a následne zákonom č. 102/2011, ktorým došlo k úplnému vypusteniu lehoty 15 dní, čo sa týka rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora v prípade rozhodcovského rozsudku.

Aj odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 5 mesiacov nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejmé, že vyššie uvedenú lehotu je možné považovať za akceptovateľnú. Ústavný súd SR v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 606/2012 - 20 zo dňa 14. 12. 2012 poukázal na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. sp. zn. I. ÚS 42/01). V prejednávacom prípade nedošlo k prieťahom v konaní zo strany exekučného súdu a vydanie poverenia po 5 mesiacoch od doručenia tejto žiadosti na exekučný súd je v súlade s právom navrhovateľa na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať postup okresného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej, resp. platnej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Takýto právny záver vyplýva z nespočetného množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, napr. 3Cdo 385/2012, 6Cdo 228/2011, 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011, 1Cdo 54/2013 a iné.

Všeobecne v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je v sústave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v exekučnom konaní postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Navrhovateľ však nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných

práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zameral len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Ako je uvedené vyššie, ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, nemohlo dôjsť k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, preto by dokazovanie ohľadne vzniku škody, prípadne jej výšky, a to aj oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014, na ktorý navrhovateľ poukazoval v odvolaní, bolo nehospodárne a nadbytočné. Nemožno neprihliadať na okolnosť, že navrhovateľ zadal vypracovanie tohto znaleckého posudku až dňa 01. 03. 2013, pričom návrh na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podal na Okresný súd Žiar nad Hronom ešte dňa 27.09.2012 .

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporca si napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, tieto mu zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd odporcovi ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.